

Gülch Csaba

Kiegészített töredékek

(Major-Zala Lajos emlékére)

Töredék I.

*Azon az éjszakán
a kenyér megtörtetett,
s foltott ütött a bor
a hófehér abroszon...*

A csend megbocsáthatatlan. Örök vétek a letompított idő.
A nappalok szürke homlokára feszített magyarázat,
akár a szakadt ing, a széttépett levél,
a szilánkokra tört kristálypohár:
üres jelkép... Bűn, nem üzenet!
S mi most itt állunk, fényben és csendben
próbáljuk markolni a pillanatot,
fogni a percet,
ölelni a végtelenből idecsalogatott éveket,
miközben zsebünk mélyén
kopott szavak után kotorászunk...
Vagy talán hipóban fehérült gyolcsot keresünk,
hogyan száradt könnyeinket fogja?

Töredék II.

*Lányok, asszonyok
lengte tengerillatát
hozta a déli szél,
majd csontjaid ölelve,
eltáncolt a dombok felé...*

Sokat meséltél, idéztél, írtál Márairól. Tőle olvastam a szélről,
A négy évszakban.
„A szűk és nedves utcán mentem, mikor megérintett a szél.
Érintése kemény volt, de nem sértő; erős rokon érinti
így az embert. Fölnéztem és csodálkoztam. A tenger szagát
éreztem és a havas csúcsok fanyar ízét. A végtelenséget
éreztem és a semmit, s valami fönségeset is, hogy ember vagyok,
s közöm van a szélhez, a tengerekhez, a hegycsúcsokhoz
és a megsemmisüléshez.”

Töredék III.

*A templomfal tövében,
mint olvasón az öreg imák,
bársony rózsalevelek
peregtek homlokodra...*

Bármilyen furcsa, szerettem volna látni az utolsó arcod,
szerettem volna megérteni, megérinteni, ellopni a kínból
született utolsó mosolyt. A hetyke göcseji virtust,
ahogy szemberöhögted a halált. Szerettem volna azért
a pillanatba fagyott örökkévalóságért hegyet hágni,
lőttöt lépni, akár négy határon át. Szerettem volna
megszorítani a kezed, és megköszönni a kegyelmet,
bolondos sétáink kegyelmét, s az utolsó pohár
bordóiba csempészett álmaikat...
A megszelídített elmúlást.

Töredék IV.

*A föld mélye, hidd el, nem sötét,
arcodba világít a glória,
láttni fogsz csodás csillághullást,
s beléd nő bölcsen az almafa...*

Drága Lajos! Most itt állunk, fényben, csendben,
s a felhőktől maszatos est lombja alatt rád emlékezünk.
Magunkra próbáljuk hiányodat.
Elszámolunk a szavakkal, befelé morzsoljuk
a bocsánatkérést, a hálaadást. Befelé morzsoljuk
az imátlan imát, amit tőled tanultunk.

S a többi? A többi már a Teremtő dolga...

Huzjan Zdenko:
Madárijesztő